

но сърдцето ми се мжчеше по родината. Щѣхъ да бжда неблагоприятенъ синь, ако не можахъ да ѝ се отплатя въ нѣщо... И ето, сега, когато дългътъ ни зове... Кога ще има команда за бойнитѣ полета?

Станахъ правъ прѣдъ тоя човѣкъ и сърдечно, силно стиснахъ ржката му.

Отъ дванайсетъ години! — Богатъ, доволенъ, и щастливъ срѣдъ дѣцата си и тѣхната майка — той иде да се отплати на родината си — да умре за нея.

За сжщата тая родина копнѣе и поетътъ. И, когато се връща въ нея, той ѝ се отплаща: сплита ѝ вѣнецъ отъ пѣсни драги, брани отъ нейнитѣ планински села, изъ нейнитѣ сочни поляни, изъ китнитѣ ѝ гори и златотучни ниви, изъ пазвитѣ на труда, на мжкитѣ и вѣрата човѣшка, изъ нейнитѣ градини, оросени отъ планински потоци, цѣфтѣли подъ благодатното ѝ небе и позлатени отъ нейното слънце, отъ слънцето на родината...

Прочетете „Пладне“.

Прѣжурия слънце отъ небето,
Приведенъ тегне житенъ класъ.
Трепти омара подъ полето,
Едва се чуй жътварски гласъ.

Прибира се овчаръ на сѣнка
И стадото проточено вѣрви
Отвѣдъ на ближната полянка
Два коня мѣтатъ сѣнени глави.

Реді по редъ — като слѣдъ четката на живописецъ — се изпълва прѣдъ насъ картината на лѣтна жега, която се носи надъ полето и нивитѣ, задавя сѣкашъ жътварската пѣсенъ и тегне надъ овчара, надъ стадото надъ двата коня, тамо на отвѣд-